

Vera Kodrič

Moč človeških vezi

Profesorica dr. Ana Krajnc se vedno zaveda svojih ajdovskih korenin. Kar nekaj svojega dela je izpeljala v kraju svojega otroštva in tudi tako pripomogla h kakovostnejšemu življenju ljudi v Vipavski dolini.

S sodelavci je razvila mednarodno Andragoško poletno šolo kot model skupnostnega učenja, zato je zaslužna tudi za to, da se je leta 1997 v Ajdovščini razvila Univerza za tretje življenjsko obdobje in nato v letu 1998 ustanovilo Društvo Most, ki letos praznuje 20. obletnico delovanja ter združuje skoraj 400 članov v 44 krožkih.

V začetku junija 1997 sem bila na letnem dopustu in se pripravljala na upokožitev. Veselila sem se, kaj vse bom lahko počela, česar prej, ko sem bila v službi, nisem utegnila. Sicer sem imela kar nekaj aktivnosti na področju prostovoljstva in vodenja tečajev slepega tipkanja na Ljudski univerzi v Ajdovščini. Ob prebiranju Primorskih novic sem opazila obvestilo, da bo v Ajdovščini od 9. do 13. junija 1997 Andragoška poletna šola. Sploh nisem vedela, kaj to je. Ker je pisalo, da bo prvi dan zvečer kulturni program in spoznavni večer na dvorišču Lavričeve knjižnice, sem se večera iz radovednosti udeležila. Tam sem srečala svojo bivšo sodelavko, ki je bila v družbi dr. Ane Krajnc, s katero sta bili sošolki v gimnazijskih letih. Ko sva se pozdravili, ta reče: »Ana, ti predstavljam mojo bivšo sodelavko. Ta je pridna, vestna in bi bila primerna za našo univerzo!« Potem sta mi obrazložili, da bi radi ustanovili univerzo za tretje življenjsko obdobje v Ajdovščini in neuspešno iščejo primerno osebo. Z dr. Krajnčevo sva se tisti večer veliko pogovarjali. Na kratko mi je predstavila pomen ustanovitve univerze za tretje življenjsko obdobje in program Andragoške poletne šole. Hkrati me je povabila, da se jim že naslednji dan pridružim v šoli. Naslednje jutro sem še premišljevala, ali je prav, da naredim ta korak. Ker sem gospe Krajnčevi obljubila, da pridem, ni bilo druge izbire. Ob mojem prihodu v Lavričevo knjižnico je bilo na hodniku

že veliko udeležencev. V skupini je bilo 10–12 udeležencev iz vse Slovenije. Iz dneva v dan sem bila bolj navdušena. Počutila sem se, kot bi bile obravnavane teme namenjene meni. Predupokojitveni in upokojitveni program ter vodenje programa za izobraževanje starejših.

Med udeleženci šole je bila tudi gospa Zdenka Žigon iz Lavričeve knjižnice v Ajdovščini. Povedala mi je, da si na pobudo prof. Krajnčeve že leto dni prizadeva organizirati študijske krožke za starejše v prostorih knjižnice. Tako sva se ob zaključku šole dogovorili, da se dobiva jeseni in pričneva s pripravami za ustanovitev univerze za tretje življenjsko obdobje. Delali sva z velikim veseljem, čeprav ni bilo lahko. V priprave sva vključili še nekaj ljudi in s skupnimi močmi nam je uspelo, saj je bilo že v prvem letu vpisanih 65 članov, ki so bili vključeni v 6 študijskih krožkov. Predlagali so me za predsednico društva, vendar sem to odklonila. Nisem se počutila dovolj sposobne, zato sem sprejela tajniška dela. Žal pa sem zaradi hude bolezni v družini morala z delom v društvu Most že po treh letih prekiniti. Vesela pa sem bila, ker sva z gospo Krajnčevo še naprej ostali v prijateljskih stikih. Večkrat sva se slišali in nikoli ne bom pozabila njene pozornosti ter pomoči, ki mi jo je namenila v težkih trenutkih bolezni. Res je, kot pravi pregovor: »Človeka spoznaš v stiski!«

Najine vezi so se še bolj okrepile, ko je čez nekaj mesecev tudi ona imela težko osebno preizkušnjo. Bolj pogosto sva se slišali ali si pisali. Velikokrat sem prebiral njena ročno napisana pisma in občudovala priložene fotografije cvetja z njenega vrta. Bila so mi v tolažbo in pogum, da se bo vse dobro izteklo. Spomnila sem se tudi njenih besed, ki mi jih je zapisala v vizitko ob zaključku Andragoške poletne šole leta 1997: »Draga Vera! Kakšen dogodek je, ko spet odkrijemo enkratnega človeka. Prepričana sem, da boš ostala in postala 'učitelj odraslih'. Ostani v naši sredi in hvala za sodelovanje.«

Res sem ostala v njihovi »sredi« in od takrat naprej se je najino prijateljstvo še bolj utrdilo. Predlagala je, da sva si kar na »ti«. Zelo sem bila vesela vsakega njenega telefonskega klica, saj sva si imeli veliko povedati. Vedno, ko je imela v Ajdovščini kakšno predavanje, me je poklicala

in nanj povabila ter dodala: »Da se hkrati še vidiva.« Tako me je pred petimi leti povabila na 40-urni program strokovnega usposabljanja mentorjev za izobraževanje v parih in e-mentorstvo ter 40-urni program za usposabljanje strokovnih delavcev za izobraževanje starejših. Z njenih predavanj sem odhajala zelo zadovoljna, saj sem izvedela veliko novega, predvsem pa so bile prijetne razprave z udeleženci. Zato sem komaj čakala njeno naslednje predavanje.

Prav na teh predavanjih sem prvič slišala za besedo »disleksija« in kakšne težave imajo dislektiki. Ravno Ani se moram zahvaliti, da sem postala pozorna na to drugačnost pri svojem vnuku. Čez kakšen mesec, po zaključenih predavanjih, sem poklicala Ano in prosila, če bi starši lahko pripeljali k njej vnuka. Brez oklevanja nas je že za naslednji dan povabila v Ljubljano, kjer je Ana vnuka testirala in ugotovila, da ima disleksijo. Staršem je svetovala, po kakšni poti naj gredo naprej in vnuk je bil tako deležen dodatne učne pomoči ter prilagojenega pouka. Z njeno pomočjo je dobil tudi posebna očala, ki mu delo pri učnih obveznostih zelo olajšajo. Za vse to smo Ani neizmerno hvaležni. Marsikatera mama mi reče, da smo imeli veliko srečo, da je bila disleksija tako hitro prepoznana. Veliko je primerov, ko so disleksijo odkrili pri učencih šele v 4. ali 5. razredu osnovne šole, s tem pa otroku in staršem povzročili vrsto težav ter nepopravljivo škodo.

Med poletnimi počitnicami leta 2011 sta se mi na obisk napovedali Ana in njena kolegica dr. Dušana Findeisen. Namen obiska je bil, da bi se malo več pogovorili o mojem delu in življenju, ker je vedela, da sem že vrsto let aktivna na raznih področjih. Povedala sem, da že več kot 40 let delujem kot prostovoljka, saj mi prostovoljstvo pomeni način življenja. Že dva mandata sem predsednica v organizaciji Rdeči križ. V tem obdobju sem organizirala humanitarno akcijo pod sloganom »Ker nam ni vseeno«. Bila je zelo odmevna, saj smo v treh mesecih zbrali skoraj 40.000 € za invalida Janka in Tomaža ter njegovo družino. Od leta 1974 tudi poučujem strojepisje na Ljudski univerzi v Ajdovščini, sodelujem v raznih organizacijah in društvih. Bila sem med ustanovitelji društva Most v

Ajdovščini. Ob zaključku sta mi povedali, da bi razgovor radi objavili v reviji *Andragoška spoznanja* pod naslovom »Čustva, učenje in zavzetost.«¹

Ker je bil v tistem času tudi razpis akcije *Ljudje odprtih rok* v reviji *Naša žena*, me je dr. Dušana Findeisen predlagala za podelitev priznanja. Tako sem novembra 2011 dobila prvo priznanje za dolgoletno delo kot »Izjemna osebnost«. Presenečena sem bila, da sem bila med izbranimi kandidati, saj je lep občutek, ko spoznaš, da so tvoje delo opazili tudi drugi.

Ana me je ponovno prijetno presenetila z novoletnim voščilom in lepim darilom ob prehodu v leto 2014. Poslala mi je svojo novo knjigo *Spoznaj sebe in druge*. Knjigo sem še isti dan vzela v roke. Zelo me je nagovorila in podčrtovala sem si stavke, ki jih še danes večkrat preberem. To je bilo zame nekaj novega in lahko bi rekla, da je pravi učbenik. Zato sem jo svetovala tudi možu. Mož, ki je sedaj upokojen, je bil skoraj vso delovno dobo vodilni v podjetju. Ko je knjigo prebral, sem ga vprašala za mnenje. Njegov odgovor je bil: »Če bi to knjigo lahko prebral pred desetletjem, bi poznal in vedel za mnoga spoznanja s področja medčloveških odnosov in komunikacije ter bi marsikdaj ravnal drugače!«

Ana me je vedno spodbujala, mi svetovala in me znala tudi pohvaliti. Z njeno pomočjo sem zelo razširila svoje znanje s področja izobraževanja starejših in medsebojnih odnosov. Najbolj pomembno pa je to, da sem postala bolj samozavestna in sproščena. Ne poznam več občutka strahu, kot sem ga imela pred leti, če sem se morala izpostaviti v javnosti. Skratka, počutim se tako, kot bi se v svojem tretjem obdobju življenja »na novo rodila«.

1 Kodrič, V. in Findeisen, D. (2012). Čustva, učenje in zavzetost – pogovor z Vero Kodrič. *Andragoška spoznanja*, 18(1), 81–86.